

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **Mgr. D. Š.**, bytem ..., zast. Mgr. Vlastimilem Slanařem, advokátem, se sídlem Krušinova 140/1, 644 00 Brno, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, Odboru dopravy, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2013, č. j. ..., sp. zn. ...

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, Odboru dopravy ze dne 5.3.2013, č. j. JMK 62244/2012, sp. zn. S-JMK 62244/2012/OD/Ib, **se zrušuje** pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náklady řízení ve výši **9.800 Kč** do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce Mgr. Vlastimila Slanaře, advokáta, se sídlem Krušinova 140/1, 644 00 Brno, a to na bankovní účet č. 2024414389/0800.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2013, č. j. ..., sp. zn. ..., kterým bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Rosice, odboru dopravy (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 24. 4. 2012, č. j. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 24. 4. 2012, č. j. ... byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že dne 24.3.2012 v 18:03 hod. na dálnici D1 v km ..., v k. ú. obcí ..., směr ..., kde je omezena rychlost jízdy na 130 km/hod, řídil vozidlo zn. ..., r.z. ... rychlostí . km/hod, čímž překročil nejvyšší dovolenou

rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem mimo obec o více než 50 km/hod. Za přestupek byla žalobci dle ust. § 11 odst. 1 písm. b, c zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích) uložena dle ust. § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 10.000 Kč a dle ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na území České republiky na dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. V souladu s ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích byla žalobci uložena povinnost uhradit státu náklady řízení ve výši 1.000 Kč za projednání přestupku ve správním řízení.

Žalobce v žalobě namítá, že v průběhu řízení nebyl zjištěn skutkový stav a okolnosti, za kterých byl přestupek policisty dokumentován tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, resp. tvrdí, že o dokumentaci přestupku ze strany policistů, jejich postupu a zejména o použití technických prostředků k měření, platnosti certifikace měřicího zařízení, resp. o jejím zániku ex lege, pochybnosti existují.

Žalobce se domnívá, že neprovedením navrhovaných důkazů došlo nejen k hrubému porušení procedury správního řízení, která může mít vliv na věcnou správnost a tedy i na zákonnost rozhodnutí, ale takovým postupem došlo rovněž k porušení ústavních principů zákonnosti (viz rozsudek NSS č. j. 5 Afs 147/2004-89).

Žalobce namítá, že jím navrhované provedení důkazů nemohlo být odmítnuto pro jejich nadbytečnost, jelikož v řízení nebyla bez důvodných pochybností najisto postavena otázka, která měla být dokazována a jejíž řádné posouzení je nezbytné pro vydání rozhodnutí, tedy zda v okamžiku měření rychlosti vozidla bylo či nebylo v platnosti ověření použitého rychloměru (ověřovací list č. 248/11). Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že podklady předložené Policií jsou nadány presumpcí správnosti správního aktu a že jejich zákonností se není třeba v řízení o přestupku vůbec zabývat. Žalobce je naopak toho názoru, že správní orgány naopak byly povinny se z úřední povinnosti zabývat otázkou, zda důkaz o měření rychlosti vozidla byl získán zákonným způsobem, včetně otázky, zda k měření rychlosti vozidla došlo v souladu se zákonem o metrologii a vyhláškou Ministerstva průmyslu a obchodu č. 262/2000 Sb. Žalobce uvádí, že správní orgán prvního stupně se sice zabýval otázkou, zda k měřicímu zařízení byl dříve vystaven ověřovací list o kalibraci, ale takové zjištění nemůže poskytnout odpověď na otázku, zda měřicí zařízení mělo platné ověření o kalibraci v okamžiku měření rychlosti vozidla. Podle názoru žalobce je tomu tak proto, že stejně jako uvedené předpisy stanovují podmínky vystavení ověření o kalibraci, upravují rovněž podmínky, při jejichž splnění dochází ex lege k zániku osvědčení, a to i před uplynutím doby, na kterou bylo osvědčení vydáno. Správní orgán prvního stupně tak podle žalobce učinil předmětem dokazování jinou otázkou než kterou měl. Žalobce má za to, že otázka pozbytí platnosti osvědčení o kalibraci před měřením rychlosti musí být předmětem dokazování vždy, přičemž jakým způsobem bude tato otázka dokazována, bude záležet na konkrétních okolnostech. Podle názoru žalobce je nepochybné, že pokud je osvědčení o kalibraci měřicího komplexu vydáváno na dobu jednoho roku, dojde pravidelně k zániku platnosti osvědčení ze zákona před uvedenou dobou, a to už jen proto, že je vyloučeno, aby u takového speciálního vozidla Policie ČR nedošlo v průběhu dvanácti měsíců k výměně pneumatik.

Žalobce namítá, že v průběhu řízení nebylo postupováno v souladu se zásadou zákonnosti ve smyslu ust. § 2 odst. 1 a ust. § 51 odst. 1 správního řádu. Žalobce namítá, že v průběhu správního řízení navrhoval provedení výslechu policistů, jejichž výsledkem měly být ověřeny okolnosti zákroku, dodržení technických parametrů měření rychlosti a použití

celého komplexu technického zařízení k měření rychlosti, aby bylo možné posoudit, zda podmínky měření a technické parametry použitých technických prostředků odpovídaly zákonem určeným parametrům pro jejich použití či nikoliv. Žalobce namítá, že dokazování o těchto okolnostech nebylo provedeno, ačkoliv platnost certifikace, o které žalobce vyslovuje pochybnost, je zákonem vyžadovaný předpoklad využití výstupu z měřicího zařízení jako podkladu pro rozhodnutí. Žalobce namítá, že za situace, kdy správní orgány neakceptovaly návrhy žalobce na provedení dokazování, nelze přezkoumat, zda měření rychlosti proběhlo za podmínek určených zákonem. Žalobce s poukazem na pasáže z návodu k obsluze a ust. § 7 vyhlášky č. 262/2000 Sb. namítá, že jestliže měřící zařízení tvoří s motorovým vozidlem jeden celek, lze jej použít k měření rychlosti za dodržení Návodu k obsluze a naopak kdy při jakékoliv změně technických parametrů (zejména výměna pneumatik, změna zatížení vozidla apod.) je třeba provádět novou certifikaci celého zařízení, protože v případě takové změny platnost dosavadní certifikace podle zákona zaniká, bylo nezbytné se zabývat těmi technickými otázkami, které mají k takovýmto technickým okolnostem vztah. Žalobce má za to, že pokud se správní orgán těmito technickými otázkami a na ně navazujícími právními otázkami o platnosti certifikace nezabýval, je rozhodnutí ohledně technických okolností nepřezkoumatelné a nelze posoudit, zda hodnoty o naměřené rychlosti lze nebo nelze použít jako důkaz, protože není objasněna platnost či neplatnost certifikace. Podle názoru žalobce je irelevantní zabývat se otázkou, zda uvedené technické okolnosti byly způsobily a jak ovlivnit výsledné měření, podstatné podle žalobce je, že pokud certifikace pozbyla platnost, naměřenou hodnotu jako důkaz v řízení nelze použít. Vzhledem k tomu, že existence uvedených okolností má vliv na platnost certifikace celého zařízení, žalobce namítá, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné i v otázce, zda důkaz o měření rychlosti byl či nebyl získán zákonnými prostředky.

Žalobce namítá, že za situace, kdy nebyl zjištěn skutkový stav ani okolnosti přestupku a jeho dokumentace tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, kdy žalobcem navržené důkazy způsobily odstranit pochybnosti a nejasnosti nebyly správními orgány akceptovány, došlo v průběhu řízení k porušení zákona. Žalobce navrhuje obstarat informace o technickém stavu vozidla (doklad o shodě typu pneumatik v době původní certifikace a v době dokumentace přestupku), aby bylo možné posoudit, zda certifikace ve smyslu ust. § 7 odst. 2 vyhlášky č. 262/2000 Sb. zanikla či nezanikla. Vzhledem k tomu, že poslední certifikace vozidla s radarem byla prováděna dne 15. 11. 2011 a přestupek byl dokumentován dne 24. 3. 2012, je předpoklad, že mezi okamžikem certifikace a okamžikem dokumentace přestupku došlo u předmětného vozidla, které je denně v provozu, z provozních důvodů k výměně pneumatik, což by znamenalo pozbytí platnosti certifikace. Žalobce navrhuje, aby bylo prověřeno, zda taková výměna pneumatik proběhla či nikoliv. Žalobce rovněž navrhuje, aby bylo dokladováno, že ani hmotnost vozidla v průběhu kontroly a dokumentace přestupku nebyla odlišná od hmotnosti vozidla v době certifikace. Pokud by ke změně hmotnosti došlo, i v takovém případě by certifikace pozbyla platnost. V této souvislosti žalobce navrhuje, aby do spisu byly doloženy relevantní podklady o tom, že k dokumentaci bylo použito to vozidlo, které s radarem bylo certifikováno.

Z uvedených důvodů, kdy během správního řízení došlo k porušení ust. § 3 správního řádu, protože žádný ze správních orgánů nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v ust. § 2 správního řádu, kdy správní orgány namísto presumpce neviny postupovaly v duchu presumpce viny, žalobce namítá, že vydáním rozhodnutí došlo nejen k porušení výše uvedených právních norem a principů, ale rovněž došlo k porušení čl. 2

a 3 a čl. 10 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle nichž státní moc lze uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně žalobce navrhuje, aby mu soud přiznal nárok na náhradu nákladů řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný co se týče námitky, že vina žalobce nebyla řádně prokázána, uvádí, že správní orgán zjistil skutkový stav v dostatečném rozsahu, kdy rozhodoval na podkladě listinných důkazů obsažených ve spisovém materiálu. Žalovaný uvádí, že aby bylo možné uznat obviněného vinným z přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, je potřeba v první řadě prokázat, že osoba obviněného je osobou, která se protiprávního jednání dopustila. Tato skutečnost podle žalovaného vyplývá z provedeného dokazování správního orgánu prvního stupně, které žalovaný rekapituluje na str. 3 rozhodnutí. Dále je dle žalovaného nutné prokázat, že osoba řidiče porušila povinnost vyplývající se zákona o silničním provozu, což správní orgán prvního stupně řádně odůvodnil na str. 4 v prvním a druhém odstavci. K námitce žalobce, že nebyl proveden výslech navrhovaných svědků žalovaný uvádí, že s návrhem žalobce o výslech svědků se správní orgán prvního stupně řádně vypořádal na str. 6 rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že skutkový stav byl na základě listinných důkazů zjištěn bez důvodných pochybností, byl podle názoru žalovaného výslech svědků shledán jako nadbytečný v rámci zásady volného hodnocení důkazů. K namítané nezákonnosti provedení měření rychlosti a zákonnosti podkladů – listu kalibrace žalovaný rovněž odkazuje na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který naprosto detailně popsal, proč přistoupil k provedení a tím i uznání listinných podkladů za zákonné, přičemž podklady nevykazují jakoukoli pochybnost ve smyslu namítané nezákonnosti. V tomto směru rovněž žalovaný hodnotil provedené listinné důkazy, kdy taktéž neshledal jakoukoliv pochybnost ve smyslu nezákonnosti listinných důkazů a skutečností z nich vyplývajících, v řízení taktéž nevyvstaly žádné objektivní skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že podklady byly získány v rozporu se zákonem. Žalovaný uvádí, že „ad generalis“ v rozhodnutí konstatuje, že předmětem řízení o přestupku je právě hodnocení naplnění skutkové podstaty přestupku, nikoli hodnocení zákonnosti podkladů vydaných jinými orgány, pokud zde nejsou skutečnosti nezákonnosti nasvědčující, kdy současně poukázal na zásadu presumpce správnosti. Žalovaný uzavírá, že jeho rozhodnutí ani řízení jeho vydání předcházející netrpí vytýkanými vadami. Žalovaný má za to, že relevantní skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností.

S ohledem na shora uvedené žalovaný uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno zcela v souladu se zákonem a proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází přestupkový spis Policie ČR, který je tvořen oznámením přestupku Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 24. 3. 2012 sepsaným na místě, potvrzením o převzetí kauce ve výši 10.000 Kč, úředním záznamem o přestupku sepsaným policistou nstržm. T. S., fotodokumentací pořízenou na místě kontroly, záznamem videosekvence průběhu měření rychlosti vozidla žalobce pořízené měřičem PolCam ., v. č. ..., ověřovacím listem č. 248/11 od měřice PolCam .. v. č. . vydaným autorizovaným metrologickým střediskem Ramet C.H.M. a.s., návodem k obsluze měřiče PolCam ... výpisem z EKŘ žalobce.

Dne 5. 4. 2012 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 23. 4. 2012. Dne 23. 4. 2012 se konalo

ústní jednání, které proběhlo v nepřítomnosti žalobce a za přítomnosti jeho zmocněnce Mgr. Bc. V. S.V. průběhu ústního jednání bylo provedeno dokazování listinnými důkazy, které jsou součástí správního spisu. Žalobce v průběhu jednání předložil návrh na doplnění dokazování výsledkem zakročujících policistů za účelem objasnění některých obligatorních náležitostí a indicií potřebných pro posouzení spáchaného přestupku a jeho dokumentace.

Dne 24.4.2012 bylo vydáno rozhodnutí Městského úřadu Rosice, odboru dopravy, č. j. ... proti němuž podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, které bylo následně doplněno. Dne 5.3.2013 bylo vydáno rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, Odboru dopravy, č. j. ..., sp. zn., kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno. Toto rozhodnutí je předmětem tohoto soudního přezkumu.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba je důvodná.

Správní orgány shledaly žalobce vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, podle něhož se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více.

Soud konstatuje, že podstata odvolacích i žalobních námitek žalobce spočívala v tom, že v průběhu řízení nebyl zjištěn skutkový stav v souladu s ust. § 3 správního řádu (podle něhož nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2), resp. že existují pochybnosti o dokumentaci přestupku ze strany policistů, zejména o tom, zda v okamžiku měření rychlosti bylo či nebylo v platnosti ověření použitého rychloměru (ověřovací list č. 248/11). Na podporu svých tvrzení žalobce navrhoval provedení důkazu svědeckými výpověďmi zasahujících policistů (za účelem ověření, zda podmínky měření a technické parametry použitých technických prostředků byly v souladu s konkrétními ustanoveními zákona o metrologii, vyhlášky č. 262/2000 Sb. a návodu k obsluze měřicího zařízení – zda byl k měření použit komplet zařízení (radar + vozidlo), který byl certifikován, zda nedošlo v mezidobí od certifikace do doby dokumentace přestupku k výměně pneumatik nebo ke změně hmotnosti vozidla) a dále žalobce navrhoval doplnit správní spis o doklad o shodě typu pneumatik v době certifikace a v době dokumentace přestupku, doklad o tom, zda mezi 15.11.2011 a 24.3.2012 došlo k výměně pneumatik či nikoli, doklad o tom, zda v mezidobí došlo ke změně hmotnosti vozidla a doklad o tom, že k dokumentaci bylo použito totéž vozidlo, které bylo s radarem certifikováno.

Jak vyplývá ze správního spisu, žalovaný v rozhodnutí, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, uvedl, že správní orgán prvního stupně shromáždil dostatečné podklady, na jejichž základě zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v souladu se zásadou materiální pravdy uvedené v § 3 správního řádu. Z těchto podkladů (především z oznámení přestupku, ze kterého jednoznačně vyplývá osoba řidiče ztotožněná podle OP a ŘP a z výstupu z měřicího zařízení, ze kterého je zjevné nedodržení maximální povolené rychlosti v daném úseku) bylo podle názoru žalovaného bez důvodných pochybností zjištěno, že se žalobce přestupku kladeného mu za vinu dopustil a že zjištění správního orgánu prvního stupně mají oporu ve shromážděných podkladech rozhodnutí. K návrhům žalobce na doplnění dokazování žalovaný citoval část rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54 a uvedl, že z tohoto rozsudku vyplývá, že není předmětem řízení o přestupku přezkoumávat zákonnost podkladů (výstup měřicího zařízení, ověřovací list měřicího zařízení) poskytnutých a shromážděných ze strany Policie ČR, a to na základě presumpce správnosti správních aktů. Žalovaný dále uvedl, že není příslušným orgánem, který může prohlásit za neplatný správní akt nebo listinu, kterou nevydal a že v případě pochybností o zákonnosti správního aktu se musí žalobce obrátit na příslušný orgán státní moci, který předmětný správní akt vydal.

Soud konstatuje, že správní orgány v řízení o přestupku stíhá povinnost opatřit potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být uložena povinnost, jakož i provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci (srov. ust. § 50 a 51 správního řádu). Podle ust. § 52 správního řádu zároveň není správní orgán vázán návrhy účastníků na provedené dokazování. Není však na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků naloží. Správní orgán sice není povinen důkazy navržené účastníky provést, jde-li o důkazy, které nepovažuje za potřebné ke zjištění stavu věci, musí však v takovém případě svůj postup náležitě odůvodnit. Neučiní-li tak, zatíží správní řízení procesní vadou tzv. „opomenutých důkazů.“ K této problematice se již opakovaně vyjádřil Ústavní soud, když konstatoval, že opomenuté důkazy zakládají nepřezkoumatelnost a současně protiústavnost vydaného rozhodnutí, neboť nevyporádáním se s důkazními návrhy (a stejně tak opomenutí provedení zhodnocení některých z důkazů v rámci volného hodnocení důkazů) porušuje právo na spravedlivý proces (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 8.12.2009, č.j. I. ÚS 118/09 dostupný na www.nalus.cz), respektive právo na tzv. „fair proces“ ve smyslu dodržení procesních pravidel nastavených příslušnými normami procesního práva, když tato interpretace práva zakotveného v ústavním pořádku České republiky (čl. 36 odst.1 Listiny základních práv a svobod) jako práva na řádný proces odráží rezignaci na vytvoření uspokojivé definice spravedlnosti.

Soud má za to, že těmito požadavkům žalovaný v daném případě nedostál. Soud se především neztotožňuje se závěrem žalovaného, že není předmětem řízení o přestupku přezkoumávat zákonnost podkladů Policie. Podle názoru soudu je naopak nutné trvat na kvalitě provedeného měření a splnění všech dalších podmínek (správně fungující a kalibrované měřicí zařízení, metodika měření, proškolená obsluha a další), přičemž kvalitu měření jsou povinny posuzovat právě správní orgány v řízení o přestupku. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.5.2013, č. j. 3 As 9/2013-35, dostupný na www.nssoud.cz). Každý, kdo je obviněn ze spáchání přestupku, je oprávněn kvalitu provedeného důkazního prostředku rozporovat. Takovým postupem jsou totiž zajištěna práva účastníka silničního provozu, aby důkaz o překročení rychlosti byl s to danou skutečností opravdu osvědčit. Tvzení, že v řízení o přestupku nelze přezkoumávat zákonnost podkladů Policie (zejména výstupu z měřicího zařízení), je v rozporu rovněž se závěry Nejvyššího

správního soudu vyslovenými v rozsudku ze dne 8.2.2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51, dostupném na www.nssoud.cz), dle něhož vyjasnění otázky, zda při měření vozidla postupovali policisté v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení PolCam ..., je nutné považovat za důležité pro zákonnost rozhodnutí o spáchání předmětného přestupku. Neobstojí ani odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 18/2011-54, jelikož Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku otázkou presumpce správnosti správních aktů vůbec nezabývá.

Na základě shora uvedeného soud zdůvodnění žalovaného, proč nebylo vyhověno návrhům žalobce na doplnění dokazování (šlo především o výsledky zasahujících policistů, ale i o další doklady za účelem ověření okolností, za nichž došlo k měření rychlosti), kdy se žalovaný omezil právě jen na kusé konstatování, že žalovanému nepřísluší přezkoumávat zákonnost podkladů předložených policií, nepovažuje za dostačující. Soud má za to, že bylo povinností žalovaného se v odvolacím řízení s poměrně obsáhlou argumentací žalobce vypořádat, a to přinejmenším z toho hlediska, zda návrhy žalobce na provedení dokazování lze považovat za natolik konkrétní, že by mohly být způsobilé zpochybnit klíčové důkazy (výstup z měřicího zařízení, ověřovací list měřicího zařízení), z nichž správní orgány při svém rozhodování vycházely.

V této souvislosti neobstojí ani argumentace žalovaného ve vyjádření k podané žalobě, že žalovaný neshledal jakoukoliv pochybnost ve smyslu namítané nezákonnosti listinných důkazů a skutečností z nich vyplývajících a že v řízení nevystaly žádné objektivní skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že podklady byly získány v rozporu se zákonem. Toto vyjádření je jednak rovněž poměrně obecné (nereaguje na poměrně konkrétní důkazní návrhy žalobce v odvolání) a jednak podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyjádřením k žalobě nemůže být dostatečně zhojen nedostatek odůvodnění správního rozhodnutí (viz např. rozsudek ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58, dostupný na www.nssoud.cz).

S ohledem na shora uvedené soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného neobsahuje řádné zdůvodnění toho, proč žalovaný nepovažoval za nutné provádět další dokazování a jelikož není úkolem soudu nahrazovat činnost správních orgánů, nezbylo soudu než rozhodnutí žalovaného pro vady řízení ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušit. Soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.) Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud v tomto zrušujícím rozsudku vyslovil (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

V dalším řízení bude především nutné, aby se žalovaný řádně vypořádal s návrhy žalobce na provedení dokazování za účelem zjištění, zda měření rychlosti proběhlo v souladu se zákonem o metrologii, vyhláškou č. 262/2000 Sb. a v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že v této fázi nijak nepředjímá, zda byl skutkový stav správními orgány zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řádu či nikoliv, popř. zda bylo nezbytně nutné jej doplnit o žalobcem navrhované důkazy.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Z obsahu spisu vyplývá, že v řízení úspěšnému žalobci vznikly náklady řízení za soudní poplatek ve výši .. Kč, za 2 úkony právní služby po .. Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a, d) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění účinném od 1. 1. 2013 (převzetí a příprava věci, sepsání žaloby) a 2x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované

vyhlášky), tj. celkem 9.800 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen uhradit k rukám právního zástupce žalobce ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. V dané věci neúspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. června 2014

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně